

Kuidas sai alguse Sõnajala Lasteaed

Ühel ilusal kevadpäeval, mil päikesekiired olid asunud maapinda soojendama, otsustasid haned asuda oma iga-aastasele rännuteele, mis tõi nad lõunamaalt tagasi kodumaale. Veelindudel oli kombeks võtta kaasa paar kotikest viljateri, sest lend koju on pikk ja väsitav. Üks kotike avati keha kinnitamiseks vahemaandumisel ja teine kotike võeti kaasa külakostiks Eestis elavatele sulelistele. Lindude iga-aastaseks kohtumispaigaks oli kujunenud järveäärne sõnajala väli, kus neid ootas ees Metshaldjas koos paigalindudega. Enne lõplikku koju jõudmist soovisid linnud järve ääres veidi tiibu sirutada, suure sõõmu vett ammutada ning sõnajala väljal teiste lindudega reisimuljeid vahetada. Üheskoos avati ka reisimoon, et külakostiks toodud viljateri nokkida. Hanede üllatus oli suur, sest sel korral ei maitsenud need sugugi nii magusalt kui varasemalt. Teises kotis olid viljaterade asemel tundmatud seemned, mis maitsesid väga kibedalt. Haned kurtsid oma muret Metshaldjale ning puistasid kotisisu kasetohust kübara sisse. Kogenud taimetargana teadis Metshaldjas, et igast väiksest seemnest sirgub hoolitsedes midagi imelist.

Kui linnud olid väljalt lahkunud, otsustas Metshaldjas seemned sõnajalgade varju mulda pista. Nädalaid hoolitses haldjas nende eest hoole ja armastusega: poputas, kastis, rohis, andis rammu, kuni ühel kargel kevadhommikul tärkasid maapõuest esimesed õienupud.

Esimesteks tärkajateks olid ühtehoidvad, suures pundis olevad sinised õied. Metshaldjas hakkas neid kutsuma Sinililledeks.

Peagi märkas ta hommikuvärskuses teiste tärkavate lilleõite värviküllust. Sinakaslillad pikkade kannustega õied rõõmustasid Metshaldjast väga ning ta pani imelistele lilledele nimeks Kannikesed.

Seejärel üllatasid oma särava päikselised õienupud, mis tekitasid kuldse lillevälja. Need lilled said Metshaldjalt nimeks Nurmenukud.

Sellega õiterohkus ei lõppenud. Üsna samal ajal sirutasid õievarsi ka särtsakalt roosad õiekobarad. Lilleõite ilust lummatud Metshaldjas hakkas neid kutsuma Pääsusilmadeks.

Mullast sirgusid lilled, millel olid varre tippu kobarasse kogunenud valged, õrnad, võrratult lõhnavad kellukesed. Need väikesed kellukesed helisesid rõõmsalt ja uudistasid ümbritsevat maailma. Metshaldjas nimetas lilled Piibelehtedeks.

Viimasena tärkasid sõnajalgade varjust kollase südamega sinised võluvad õied. Nad hüüdsid: “Ärge unustage meid!”. Metshaldjas lohutas: “Te olete meil meeles, annan teile nimeks Meelespead”.

Metshaldjas käis lilleõite värvirikkust igapäevaselt imetlemas. Sissekõnnitud rada hakkas ta kutsuma Sõnajala teeks, kus saab siiani nautida Sinilillede, Kannikeste, Nurmenukkude, Pääsusilmade, Piibelehtede ja Meelespeade kasvamist. Sellest ajast alates rõõmustab järveäärsest külast ülelendavaid hanesid värvikas õiteilu ning linnud on õnnelikud, et tundmatutest seemnetest hoole ja armastusega imelised lilled kasvasid.